

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 1 грудня 1939 р.

Субота, 19 грудня 1987 року

№ 151 (3970).

Ціна 2 коп.

На шляху до визнання

Ця розповідь — про молодих доярок з колгоспу імені 60-річчя Жовтня Гайворонського району: комуністку Раїсу Волошину і комсомолку Людмилу Зверхановську. Познайомився з ними рік тому, коли дізнався тільки-но прийшли на ферму. У кожної з них — по двоє дітей, але називають їх тут саме так — дітчат: напевне, це з огляду на молодість. Бо й справді є в них щось дівоче — захопленість, беручко стазелення до життя і праці.

Ось і начальних цеху тваринництва, заслужений зоотехнік УРСР Катерина Юхимівна Захарченко (з минулому — відома в області доярка) сказала тоді: «Дітчат не просто старанні, вони радіють від роботи, кожний крок і рух коло тварин роблять на совість. Вірю: їх чекає великий успіх».

Захотілось уже тоді назвати перспективних трудівниць в кореспонденції, которую готував для районної газети. Однак вони скромно відмовились: «Навіщо — азамос? Попрацюємо — тоді і напишете, якщо заслужимо, звичайно». На тому і розійшлися, а прізвища доярок залишилися у моєму записнику.

Цей запис в блокноті і призвів мене на хазуватську ферму вже тепер, наприкінці року. Цікавило: як справи у Волошину і Зверхановську? Чи виправдали прогноз досвідченої майстрині К. Ю. Захарченко? Скажу одразу: молоді доярки в цьому році не недоїли (та вже і не недоють) ні по 5, ні навіть по 4 тисячі кілограмів молока від корови. «Про що ж розповідати?» — здивується, певно, читач...

...Люда і Раїса з дитинства жили по сусідству, називалися в одному класі, дружили. Їх батьки трудилися в

НА ФЕРМАХ — МОЛОДІ ГОСПОДАРІ

колгоспі. Мати Людмили Н. С. Дмухаська дозріла була ланкською, за високі врожаї цукрових буряків нагороджена орденом Леніна. Батько Раїси — Б. М. Швачук — нині один з кращих кормовозів, досягав корми в корпус, де працюють Люда і Раїса.

В шкільні роки майбутня дорога на ферму Раїси і Людмили вже була підсвідомо запрограмована. Раїса пішла працювати в городню бригаду, де потрапила під наставництво криво К. А. Ткачук. Та прищепила їй саїдоме ставлення до праці, дала рекомендацію для вступу в партію. Людмила розпочала трудову біографію санітаркою в операційній хірургічного відділення районної лікарні. На роботі були задоволені нею. Обидві вийшли заміж, у них з'явилися діти. Спочатку в кожної — по синкові, потім — по дочці.

Здавалось, все в житті стабілізувалось. Та якось, літора року тому, Людмила почула, що місцевий колгосп укладає договори з бажаючими роздокувати групи нетелей. Визріло рішення: піду на ферму. Згадалось, з яким захопленням доїла корів ще тоді, школяркою. Та й здоровий глузд підказував: потрібна робота — ближче до дому, до сім'ї. Порадизись з чоловіком, пішла до голови колгоспу В. П. Процишина. Той запропонував: спочатку попрацюй підмінною, потім набереш групу. Вирішила не відставати від подруги і Раїса: теж стала тваринницею.

Наприкінці минулого року вони набрали групи нетелей і уклали з колгоспом договори на їх роздокування. Нетелі — то молоді, малопродуктивні тварини, працювати з ними важче, ніж з сформованими коровами.

— Деякі пераїстки, — каже Раїса Волошина, — з незвички не підпускають доярку до вимені. В інших воно дуже набрякає, дійки стають маленькими, доводиться доїти бужзально цюма пальцями. І хоч буває нелегко, зате й оплата праці у нас, згідно договору, вища, ніж в інших доярок. А головно, маємо групи корів, стаєрені, як то кажуть, власними руками.

Молоді доярки уважно прислухаються до порад зоотехніки щодо режиму утримання, догляду і годівлі нетелей і первісток, регулярно прогулюють їх на обори. Протягом перших місяців роботи, пси йшло становлення груп, отелення корів, Людмила і Раїса, можна сказати днювали і ночували на фермі. Вони й тепер приходять на роботу раніше, а йдуть пізніше від інших. Біля кожної тварини ходять так, наче біля власної корови вдома. Тому вони у них вгодозані, чисті. А коли виникне потреба роздоїти чиюсь недоглянуту групу, Волошина і Зверхановська першими прийдуть на допомогу. А ось своїх груп протягом року вони ще жодного разу не залишали на підмінну доярку. Треба — опрацюють одна за одну...

Сумлінна праця подруг не могла не увінчатись успіхом. Щоправда, поки що не тим — великим — про який говорила К. Ю. Захарченко. Але перший, впевнений крок до нього зроблено. Згідно договору, доярки мали надіти протягом першої лактації від кожної первістки по 2500 кілограмів молока. За 11 місяців цей показник становить: у групі Зверхановської — 2950, у групі Волошиної — 2750 кілограмів молока. Отже, умови договору виконали достроково (і переаконалі!), за що одержать від господарства по 50 карбованців за кожного роздосного нетеля (а їх у групі — по 16). Зараз доярки разом з зоотехніком, ветеринарним лікарем, техніком штучного осіменіння заклопотані тим, щоб не допустити захворювань тварин, жодного випадку яловості і довести всіх корів до другого роздосного. В цьому випадку колгосп, за умовою другого року договору, преміює кожну молоду трудівницю тількино телицею.

Звичайно, заманливо отримати таку жизу премію, мати свою корову, тим паче, що в кожній сім'ї — діти. Та впевнений, що не лише заради матеріальної вигоди так самозвідано трудяться молоді доярки. Від своїх батьків, що теж були і є першими у праці, вони перейняли, як трудову естафету, завзяту, роблять вдачу. Та й сама атмосфера наших буднів, коли трудяща людина стає справжнім господарем, не могла не знайти відгук у серцях молодих трудівниць.

... Запам'ятайте ці імена: Раїса ВОЛОШИНА і Людмила ЗВЕРХАНОВСЬКА, — сказав завідувач фермою В. М. Кадук. — Впевнений: через рік-другий вони будуть серед п'ятитисячників.

Л. НАРОДОВИЙ,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».
Гайворонський район.

Не сумніваються, бо саме життя розв'язало ці сумніви. Взяти хоча б приклади по Кіровоградському району. У 1986 році виробництво продукції на одного працюючого в розлівинстві за колективним підприємством становило 17,4 тисячі карбованців, що у 2,8 рази більше, ніж у бригадах і ланках, котрі не перейшли на підприємство. Збільшилось виробництво валової продукції тваринництва на одного працюючого в підприємстві підприємств розділах з 16,7 тисячі кар-

СІМЕЙНИЙ ПІДРЯД

лиша вона старання, вміє працювати. Галина Семейніна прилучила до своєї роботи і сина Івана, який до того був шофером. З березня нинішнього року працюють вони на сімейному орендному підприємстві. За орендним підприємством — це значить, що ланка бере зобов'язання виробляти певну кількість продукції, а колгосп купує у неї цю продукцію по внутрігосподарських розрахункових цінах, стабільних протя-

НЕ СУМНІВАЮТЬСЯ І СКЕПТИКИ,

ЩО ВПРОВАДЖЕННЯ ПІДРЯДУ У ВСІХ ЙОГО

ФОРМАХ — КОЛЕКТИВНОГО, СІМЕЙНОГО,

МІЖСІМЕЙНОГО, ІНДИВІДУАЛЬНОГО,

ОРЕНДНОГО — ВІРНИЙ ШЛЯХ ДО ПІДВИЩЕННЯ

ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ,

ДО ЗБІЛЬШЕННЯ ВИРОБНИЦТВА ПРОДУКЦІЇ.

бованців у 1985 році до 17,9 тисячі в 1986 році.

В райагропромі запропонували ще кілька цифр для порівняння. За десять місяців нинішнього року у середньому на кожного працюючого в тваринництві вироблено продукції на 9 тисяч карбованців, а в сімейній ланці Миколи Петровича Пелеха, яка за підприємством виробляє молоко у колгоспі імені Леніна, — на 22 тисячі карбованців.

Сімейний підряд вигідний як колгоспу, так і підприємству ланкам. Це підтверджує і Микола Петрович Пелех, і сімейні ланки Григорія Зубченка та Олександра Кобця з цього ж господарства, які, так би мовити, спеціалізуються на виробництві молока. Це підтверджує і сімейна ланка Гавришів з колгоспу імені Чапаєва, яка за орендним підприємством вирощує поросят.

Про останню варто розповісти докладніше хоча б тому, що саме ця ланка започаткувала орендний підприємство в районі.

Готуючи матеріал, я зустрічався з виконуючим обов'язки заступника голови ради РАІО по економіці В. В. Пасекою, головою колгоспу Л. Я. Ляхом, головним економістом цього господарства Н. С. Мерещенко, головним зоотехніком Г. М. Волошином. Якщо коротко сформулювати почуте від них, то суть така. До нинішнього року свиноферма у колгоспі імені Чапаєва не було. Коли вирішили завести її, то в правління колгоспу задумалися, як краще організувати роботу. Запропонували під свинарню Раїсі Семейній Гавриш. Мовляв, лю-

гом ряду років. Взаємостосунки будуються на принципі купівлі-продажу. Колгосп купує в орендному підприємстві вироблену продукцію, а підприємство у свою чергу купує у колгоспі матеріальні засоби для виробництва продукції. Різниця між розрахунковою ціною і матеріальними затратами на виробництво складає господарський прибуток підприємства.

Перед тим, як було заключено договір на передачу свиноферми на орендний підприємство, економісти зробили детальні розрахунки. Договором передбачено, що сімейна ланка повинна одержати 390 центнерів приросту. Колгосп зобов'язується купувати м'ясо по 1 карбованцю 70 копійок за кілограм. Ланка має дати продукції на 66 300 карбованців. Було зроблено і розрахунок ліміту затрат. За амортизацію приміщення ланка повинна заплатити колгоспу 2371 карбованець, за корми — 31 630 карбованців. В ціну закладено також і плановий прибуток.

Коли мати з сином приступили до роботи, їм дали 50 свиноматок та чотирьох кнурів. І почали вони одержувати поросят, вирощувати, відгодовувати свиней. З 1 березня до 1 травня сімейна свиноферма одержала 6092 карбованці прибутку при річному плані 6194 карбованців. Рентабельність ферми становить 20 процентів, як і планувалося. Собівартість центнера свинини — 136 карбованців 90 копійок. Середньомісячна заробітна плата кожного працюючого — 298 карбованців 92 копійки.

В. ЦВЕТАЄВ.
Кіровоградський район.

Більше чотирьох років трудиться у Кіровоградській автоколоні № 1 виробничого транспортного об'єднання «Облспоживспільна» Тетяна ПЕТРОВА. Нині вона — старший диспетчер. Як жартують друзі по роботі, «під її рукою» знаходиться понад 230 автомобілів. Від праці комсомолки залежить чистота роботи транспорту об'єднання. Коли ж нещодавно дівчина повернулася з чергової відпустки, товариші щиро зізналися, що в період її відсутності працювалося значно важче.

Фото В. ГРИБА.

Мислитель ДРОВОРУВ вже давно собі підготував костюм на новорічне свято — буде міліціонером. І хоч до дяді Стюарту йому ще рости і рости, він хоче бути схожим на нього: добрим, поважним, всевидящим і сміливим. Так що всі маскарардні розбіжності, шрати будуть під його пильним оком.

А художник-декоратор Оксана ВАСИЛЬЄВА, яку ви бачите на знімку зліва, прикрашає вітрини магазинів. Нині вона разом з колегами декорує магазин «Ласунка».

Фото В. ГРИБА.

«РАННІЙ ШЛЮБ ШКІДЛИВИЙ...»

ЮНІ БОБРИНЧАННІ ВІДПОВІДАЮТЬ НА ЗАПИТАННЯ АНКЕТИ ЧИТАЧА «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

«Все подобається!» — рішуче відповіла Н. Платонова на запитання про те, які проблеми на сторінки газети не потрапляють. Тут же: «Чому насильно припуждають виписувати вашу газету?» Зустрічне запитання, яке напрошується: а хіба треба примушувати, коли все подобається? Л. Степанова дає протилежну оцінку: «Газету не читаю. Не бачу в ній нічого «хорошого». І разом з тим одразу на два запитання — про найкращі й найгірші оцінювані тематичні сторінки дає відповідь — «Клуб молоді сім'ї». Звідки ж

таке вдоволення, якщо «не читаю» — а чужих слів? Панішо?

Таке ж запитання викликають і анкети О. Пижової, О. Пономаренко, Л. Тосік, О. Федорової. На пропозицію назвати адресу відраження журналіста вони пишуть «Виконати план п'ятирічки. м. Львів». Як це нам, газетяркам, розуміти? Про чий план писати у Львові? Місцевого авторизованого? Виробничого об'єднання «Кінескоп»? Ресторану «Високий замок»? Куди зрозуміліші пропозиції Л. Сандрак, М. Проценка, Л. Волошинської, А. Скрип-

ник, М. Паладія відвідати бобриньську середню школу, будинок мінерів, ДЮСШ, АПТ-13597. Влічли за запрошення, постарасмося прийти.

Більш-менш чіткі на прямі рекомендації газеті І. Засядко, С. Кеуш О. Екимян — рубрику про молодого білця. Справедливо докоряє І. Замша: «Рідко виходять матеріали про взаємини учнів та вчителів». Т. Таран рекомендує писати про серйозне ставлення до раннього шлюбу та його наслідки, а С. Бардин навіть підказує, як саме треба писати про цей шлюб: про його шкідливість. Л. Кузь-

мишева підмітила ще одну прогалину в наших публікаціях — треба частіше й докладніше писати про виховання молодих у повній колективі, зокрема, учнівський та студентський. Вона ж пропонує друкувати більше матеріалів із залу суду. Ці пропозиції і зауваження приймаємо.

А от пропозиції О. Соколас, Л. Леус, О. Грамовської, Т. Тарасової, Н. Рожкової, О. Годунової і ще багатьох десятків читачів викликали черговий приплив адиміації своєю однотипністю: всі автори вважають, що газеті слід більше друкувати статей про «боротбу з наркоманією». Тим же враженням, що ці люди, вибачте, спісували один на одного відповіді. Панішо? Кілька чоловік вважали-

лися за те, щоб більше писати про забезпечення молодих сімей квартирами. Згодий це більше питання слід обговорювати значно ширше, ніж це робилося досі. А от зауваження щодо того, що не пишемо про молодіжний житловий комплекс у Кіровограді, записалося десь на пірроку — матеріали про МЖК друкувалися в «Молодому комунарі» не раз.

Тому, дякуючи читачам за відповіді на анкету, даємо й прохання читати газету уважніше, тоді й пропозиції будуть конкретнішими, і враження, можливо, трохи іншими. Л. Степанової...

ВІДДІЛ КОМУНІСТИЧНОГО ВИХОВАННЯ «МК».

АМ казали, що країні потрібен метал, що схоже кілограм старого, нікому не потрібного брухту може перетворитися в речі дуже корисні. Усі разом хлопці й дівчата, зібрали ми 100 кілограмів кольорового металу. Ледає випросили у наших шефів із ремонт.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

ПРАЦЯ ПІД ДОЩЕМ

но-механічного заводу імені Таратута машину для «дуже корисної справи». Самі навантажили машину і відправили на ВО «Втор-кольормет». За старшого послали дев'ятикласника Сашка Зажирила. «Ура, справу зробили, допомогли», — раділи ми всі. Але...

Через деякий час машина разом із металевим брухтом повернулася назад. Ми, бачте, оформили кольоровий метал на бланках для чорного. У нас просто не було інших бланків! А шофер не мав часу робити ще один зайвий рейс.

Тепер ми маємо бланки, зате не маємо машини. Металевий брухт (тобто все, що залишилося від зібраного — кілограмів 40) лежить в кутку і псується під дощем і снігом. Отже, наша праця насправді прирівнялася до якогось папірця, який, до речі, можна було заповнити там на місці? Але найгірше, що нам піднесли хороший урок бюрократизму.

І це тоді, коли в місті іде перебудова. Учні середньої школи № 4. м. Кіровоград.

Без них було важче

Фільм «Завтра була війна» продовжує справу, розпочату «Покаянням», знову перегортаючи сторінки нашої історії, пов'язані з культом особи. Та, на відміну від «сезонної мови» попередньої стрічки, ця зроблена просто, із суворим примотом.

Загалом, порівняно з відомою, сценарій Бориса Васильєва виявився куди гострішим, злободеннішим, виразнішим вирізбленим більшістю часу. Кілька років тому подібна стрічка начебто могла бути створена, у крайньому разі — лягла б на «поліцію»: такі думки викликають після перегляду цього чесного фільму.

... Сталін. Ного портрети у шкільних класах, кабінеті директора, на естаді у сільського. Портрет «вождя» гордовито злітає у небесну височину під час анімаційного свята. Поруч «шнур» Геріа... Ще одна прикмета часу: у місці спронування арешту відомого анімаційного режисера Люберського, біляка героїні стрічки — Віки. Дівчина повинна привертати до себе увагу «свого дядька», як тоді було прийнято за неписаними законами. Вона не може цього зробити і тому вдається до самогубства. Як же віднесу-

ється ця подія в душах «дітей Віки»?

Вони роблять свій життєвий вибір, рішуче ставлять на захист доброго імені подруги. У літні роки бездіяльних репресій це був великий неабиякий і небезпечний крок, особливо з точки зору звичайного обивателя. Віти, він, мов риба у воді, почувався в обставинах загальних підпор і наклепів...

Нелегко було в таких умовах чесним людям, справедливим комуністам. Таким, як юний директор школи. Він не побоявся стати опікунів з своїми учнями в їхній справедливій справі.

Згадаймо: у роки нещадного «застоя» чи не погнали б перед нами проблемний вибір: як діяти? Дати себе замокатити бюрократичному баченню, заплутатися в «потрібних зв'язках» і «послугах» чи протиставитися під мертвотної спокуси й аберегти в собі людину?

Ті дев'ятикласники сороканого року не поступилися своїми ідеалами честі і справедливості. Вони зустріли грізне випробування війною у всеозброєній моральної чистоти й совістності. Та залишається більше питання: чи можна виправдати незаконні репресії, які чинилися саме напередодні Великої Вітчизняної війни, вбравши життя і пролетарську віру багатьох майбутніх

захисників Батьківщини? Без них нашому народові вистояти було важче.

Ю. ЛУКАШЕВСЬКИЙ, м. Нозоукраїнка.

Історія — навчителька народів

«Завтра була війна»... Скажу по щирості, мені не завжди радує звернення до відомих літературних творів суміжних видів мистецтва. Не вистигне з'являтися твір, яким зачитуються, як слідом за ним, дивлячись театральні інсценівки полюбляють, екранізація. Я теж догріваюся негативної думки стосовно, скажімо, інсценізації «Дітей Арбата». І от — невеличка повість Б. Васильєва «Завтра була війна», найрукована колишнім журналом «Юність», теж привернула увагу театру і кінематографу...

Не будемо гадати, наскільки літературний фільм порівняно з літературним твором. Вірати у таких випадках взагалі неможливо. Але автором сценарію був сам Борис Васильєв. Молодий режисер Ю. Кара, учень видатного радянського режисера С. А. Герасимова, навіяти якого приносять фільм, поставився до екранізації дуже обережно, на-

магаючись звести втрати до мінімуму.

Та завжди погодимо про інше — наскільки і новість, і художній фільм необхідні сьогодні молодому поколінню. Треба сказати, що Б. Васильєв торкнувся подій, на зображенні яких навіть художніми засобами довго лежало заборона. Це не означає, що наша література взагалі не зверталася до подій сталінської епохи. Згадаймо, наприклад, «Тішу» Ю. Бондарева, екранізовану ще в 60-ті роки. Сталінська епоха сьогодні більше потребує уваги істориків, ніж літераторів. «Чорні ворони», неспівність у стосунках між людьми, вічний страх, що можуть «одонести» — все це тірі атрибути того часу. І разом з тим великий оптимізм, доброта, гордість за свою країну, патетичний зрід епохи перших п'ятирічок... Висловити приєднати своїм, що ми частенько робимо замість конкретного аналізу історичних подій, не можна ігнорувати того, що зараз називають людським фактором. Людя, їхня віра у правду соціалізму — ось що перемагало в усіх випробуваннях доби.

Борис Васильєв не ставив перед собою завдання у всій складності інвентаризувати добу напередодні найстрашнішої із воєн, які знало людство. Він просто розмовляв про добу 9-«Б» класу, історію в якій мірі

автобіографічну. (До речі, у фільмі навіть пропущено окресленість місця подій, дехто впізнав Воронеж і п'яту школу, де живав автор).

Фільм починається і завершується на одній ноті: звучить мелодія танго «Втомлене сонце», модна у передвоєнний час. І вже цією деталлю, а згодом — чіткою окресленістю образів Ю. Кара передає характер епохи. Звичайно, авторська «індикція» має місце, і все-таки важливо, що людина іншого покоління зуміла передати атмосферу тієї складної доби. Арешт конструктора Люберського (В. Заманський), смерть його дочки, опала нового директора школи (С. Николенко), деяка прямолінійність і розгубленість Іскри (І. Чериченко) — події розвиваються динамічно, автори не прагнуть особливих узагальнень, вони правдиві у реалізації своїх можливостей, а іноді відверто натякають на недовомки.

Мене особисто не переконала деяка істерія матері конструктора громадянської війни Іскри, роль якої грає прекрасна актриса Н. Русланова.

У фільмі зно сконцентровано в образі класного керівника 9-«Б» Валентина (В. Аленова). Саме вона стала головним винуватцем смерті Віки. А якщо говорити до кіно, то завдяки та

ким особам став можливим 37-й рік.

І все ж тому, хто не знає цього періоду нашої історії, фільм не розкриє всієї правди.

Знайомо розповідали, як після фільму намагалися вивідати у своєї дванадцятирічної онуки, чим їй сподобався фільм. «Дівчинку жалко», — тільки й домоглася. Бабуся пояснила онуці, що фільм не тільки про це. А хто пояснить їй інші 12-річним, 13-річним, 15-річним, що фільм не тільки про пасивний протест хороших дівчаток Віки, яка не могла зрештє свого батька, а й про те, на що спрямований цей протест?

Хто пояснить тим юним, які пишуть до редакції «як неправильно жили у минулому», що все це не зовсім так, тобто зовсім не так. Ми пережили велику трагедію, пов'язану з культом особи, але політичною корупційністю грішати і, що намагається кинути тінь на нашу здобутку.

У фіналі стрічки «Завтра була війна» подається своєрідна історична довідка про долю учнів кошицького 9-«Б». Хіба не це найкраще свідчення того, як жили, якими імпрани «горді діти гордіх країн»? Л. НАРІМОВА.

ДВА ПОРТРЕТИ

Іх опублікувала редколегія молодіжного видання окружної газети «Добруджанська трибуна». На фотознімках — технолог Весе-лина Станева та лікар Ана Гуачева. У своїх трудових колективах — на фабриці «Жаккард» і в стоматологічній поліклініці у м. Толбухіні вони користуються славою авторитетних спеціалістів. Веселину обрали делегатом партійної конференції Варненської області, до складу якої входить Толбухінський округ. Вона відзначилася не тільки на роботі за фахом, а й в організації внутрішнішньої діяльності секретаря фабричного комітету ДКСМ.

— Конференція, — сказала Веселина Станева, — сподіваюся, відповість на запитання, які хвилюють молодик комуністів.

П'яте місце в національному конкурсі молодих лікарів, який відбувся в м. Плевені, виборола Ана Гуачева. Програма конкурсу на цей раз була особливо різноманітна, вимагала відмінних знань і практичного досвіду. Ана послужено зайняла призове місце.

КЛЮЧІ ВІД КВАРТИРИ

За останні два роки окружний центр зажив у країні слави міста, в якому швидко й якісно заводять житлові будинки за інтенсивною технологією. Зокрема, широко розгорнуто будівництво господарських способом, у якому беруть участь 15 комсомольсько-молодіжних кооперативів. Принагідно треба сказати, що велику державну допомогу кооперативи одержують через кредитування будівельних робіт.

В першу чергу ключі від квартир у споруджених будинках одержують молоді подружжя, передусім ті, хто вже має дітей. Цим

сім'ям для участі в будівництві видається позика в сумі до 15 тисяч левів. В статті під назвою «Очікують ключів» докладно йдеться про форми кредитування та позичок молодим подружжям. Цій же темі присвячено інтерв'ю із заступником голови толбухінської обласної ради Мільо Начевим.

НОВИЙ ЗАКЛАД КУЛЬТУРИ

Комсомольці Казарненського заводу багерів одержали щедрий подарунок — приміщення для молодіжного клубу, в якому є просторий зал, дискотека, кімнати для гурткової роботи. В урочистому відкритті клубу взяв участь перший секретар обласного комітету Компартії Болгарії Атанас Атанасов. У ці дні вечорами людно в новому культурно-спортивному закладі. Кожному є справа до душі, для доброго відпочинку. Кореспондент Коста Ненов у нотатках під назвою «Новий молодіжний клуб» назвав заклад територією творчої ініціативи.

Помітний успіх мала вперше організована тут виставка робіт художника-графіка Христо Градочлієва. Багато заводчан високо оцінили творчий доробок митця, який підтримує новому клубові цикл своїх нових малюнків під назвою «Апостолите».

У плані роботи нового закладу культури — зустрічі з ветеранами революційного руху, борцями проти фашизму та капіталізму, проведення вікторин тощо.

Добрірку за матеріалами толбухінської окружної газети «Добруджанська трибуна» підготував Н. ДОБРИН.

РЕФОРМА НЕ МАЄ АЛЬТЕРНАТИВИ

Чим нині живе Польща? Що хвилює рядового поляка, яка тема його дискусій у колі друзів, знайомих? Які процеси відбуваються в економічному та громадському житті країни? Ми, журналісти, якісь зникли писати з соціалістичних країн переважно в позитивних тонах, навіть розказувати. Та в кожній з цих країн є свої проблеми, труднощі, подолати які не дуже просто.

Польща сьогодні — це міцний вузол економічних і суспільно-політичних проблем, який треба розв'язати в найближчі два-три роки. Перед урядом, Польською об'єднаною робітничою партією поставило питання: як бути далі, як вийти із затяжної кризи, в якій перебуває польська економіка? Ось що на це з цього приводу віце-маршал сейму М. Раковський: «Польщі потрібні радикальні рішення в господарській політиці. Нам треба вирватися з мола половинчатих рішень, разом зламати перепони, які ставлять на шляху бюрократичні структури, осілими такі існують, але й багато хто з тих, хто за реформи лише на словах, а не в ділах, не в щоденній діяльності».

Хто ж боїться реформи? Хто їх заперечує? Передусім, це деякі чиновники державного апарату, які користуються значними привілеями, а самі тільки створюють видимість діяльності. Реформ бояться

всіх спекулянти, дармоїди, люди, які зжили користуватися благами соціалізму із найменшими затратами праці. Всіляко перекручують принципи другого етапу реформи «друзі» Польщі на Заході, які не шкодують сил, щоб огудити діяльність уряду ПНР, спрямовану на оздоровлення всього суспільства.

Сейм постановив провести в Польщі всенародний референдум. Рядовий поляк повинен вирішити: чи згоден він на радикальні економічні реформи, багато в чому болючі на початковому етапі, але потрібні для швидкої зміни ситуації на краще, для демократизації всіх сторін життя? Чи краще й надалі йти вперед не поспішаючи, відтягуючи остаточне розв'язання кризових проблем, витрачаючи сили на, образно кажучи, залагування дірок.

У чому ж основна суть запропонованої радикальної економічної реформи? Вона передбачає створення такого державного механізму, який би дозволяв вивільнити ініціативу людей. Ціла низка заходів, розроблених польськими економістами, дасть можливість підприємствам жити не за наказів зверху, а за принципом «добре працюєш — більше маєш». Передбачається, що зникнуть державні дотації. Це, природно, викличе підви-

щення цін на товари. Економісти підрахували, що протягом найближчих трьох років ціни, наприклад, на товари масового попиту в середньому зростуть на сорок відсотків.

Реформа передбачає відмову від застосованої раніше системи одержання дозволу на господарчу діяльність приватним особам, досить буде лиш юридичної реєстрації. Право на створення підприємств, кооперативів матиме не тільки центральна адміністрація, а й місцеві органи влади, банки, приватні особи. Рівноправними стануть усі сектори економіки: державний, кооперативний, приватний, які можуть між собою кооперуватися. Передбачається створення змішаних підприємств. Наприклад, держава може надавати виробничі площі, машини, обладнання, інструменти, а гроші й робочу силу — приватні особи. Розробляється тверда система податків, ціноутворення. З'являться підприємства зі змішаним закордонним капіталом, причому умови для їхнього розвитку стануть вигіднішими і привабливішими.

Передбачаються нові форми власності, зокрема

комунальна. Суть її в тому, що багато підприємств будуть передані місцевим органам влади.

Зміниться система заробітної плати. Зникне річна зрізання лінійка, яка протягом багатьох років гальмувала ініціативу трудящих. Передбачається значне скорочення адміністративного бюрократичного апарату, проміжних ланок в управлінні економікою. Вже нині скорочено 16 міністерств, замість них створено лиш 8 нових.

Слід відзначити, що другий етап економічної реформи проходить в умовах широкій демократизації суспільного життя країни. «Якщо ми хочемо домогтися успіху», — сказав на зустрічі з журналістами член Політбюро ЦК ПОРП Мар'ян Вольський, — то маємо до всіх перетворень залучити широкі громадянські сили. Реформа не має альтернативи. Ми перебуваємо в акційній перебудові».

(АПН).

Варшави.

ГРУПА «М. 0-55» з ПНР добре відома шанувальникам рок-музики в нашій країні. Музичний стиль цього колективу будується на твердій основі «металу», але музиканти вносять імпровізацій на електроскрипці, солю на акордеоні. Одним словом, пробують ускладнити стиль за рахунок мелодизму.

— Якщо не секрет, що означає «М. 0-55» — запитав я художнього керівника і бас-гітариста групи Георгія Гоголя.

— Таку назву має один з районів Берліну. Він дуже гамірний, повний робітничий район, і, як зазначає, нечистотлоуєський.

— Яке значення має рок-музика особисто для вас?

— Якщо коротко стисло, рок — це моє життя. Коли я вперше задумався, для чого живу, прийшли «Бітлз». Вони перевернули моє уявлення про музику. Я болгарин за національністю і народжен-

ням, і в нашій музичній школі в ті давні, сумні часи — через захоплення роком — мав величезні неприємності. Завули гітар і барабани драгували наших бюрократів від музики, і мені довелося вийти з підпоземки навчання до НДР, де рок-ситуація була незрівнянно кращою. Так до мене і фахом. Це серйоз-

СЛУХАЮЧИ, ПОЧУЙ...

на професія. Робітник трудиться біля перстата рок-музики стала моєю 8 годин, а я займаюся музикою від світанку й до пізньої ночі. По-іншому жити не вмію: я фанатик.

— А що вам відомо про радянський рок?

— Раніше нам важко було щось довідатися про ваші групи, вони не гостювали в наших краях. Два роки тому, на Х Всесвітньому фестивалі молоді й студентів ми бачили кілька рок-груп, які нам сподобалися. Наприклад, «Машини часу». Я розмовляю по-російському і мені особливо запам'ята-

лися їхні тексти. Та, будемо відвертими, музика нас не вражала. У Києві ми подружжя з музикантами з «Автографу» та групи Стаса Паміна. Тут з музикою все гаразд. У «Автографу» вона, на мій погляд, дещо елітарна.

музика для критиків. Але тексти... Прощайте, що я виступаю у невластивій для мене ролі, ці групи мають своє обличчя, свій імідж, а це — головне. Ніколи не забуду, як вдало ми з ними імпровізували на тему класичних рок-ролі.

— Для вас що важливіше — тексти чи музика?

— Звичайно, музика. У розумінні, що вона народжується першою. Але й над текстами ми працюємо довго, копітливо, памагаючи на зразок «Машини часу» записатися

МУЗИЧНИЙ САЛОН

вірними своїй темі. У цьому, до речі, одна з відмінностей рок-музики, скажімо, від класичної, естрадної.

— Але ж в естраді, поп-музиці — також співають слова...

— Естрадні тексти не для тих, хто хоче замислитися. Швидше навпаки. До того, що стосується самого буття, політики, соціальних питань, естрада не звертається. У неї інші завдання — розважити, підняти тонус. Не кажу, що це погано. Я тільки підкреслюю, що рок — набагато серйозніший і глибший. Ми також знаємо, чому, стреси, дамо щось і для ніг — поживон для ніг, чи не правда, непоганим вислів? Люди приходять додому стомлені, часто роздратовані, їм хочеться спокою, або ж струсу! Але естрада — для тих, хто вже сформувався, кого вже, на жаль, не перевербити. Рок — для 15—25-літніх. У 25 під виглядом молодих уже частенько — старі буржуї.

Розмовляв О. СПІРІН.
Прес-бюро
«Комсомольської правди».

ХТО ПОРЯТУЄ ЛЕБЕДІВ?

Недавно довелося мені бути в селі Нова Осота неподалік райцентру Олександрівка. У самому центрі села в ставі, майже до по-

ловини зарослий очеретом. Посеред ставка на тонкому льоду я й побачив великого птаха. Тут саме нагодився Василь Сокур, місцевий хлопець. Його я запитав, що то за птах видніється на ставку? Виявилося — лебідь.

В Новій Осоті на ставку живе не один, а чотири птахи. Тільки троє з них часом відлітають, а потім знову повертаються до четвертого лебедя — пораненого. Певно, ці птахи, про яких не дарма існують легенди, не хочуть залишити в біді свого родича.

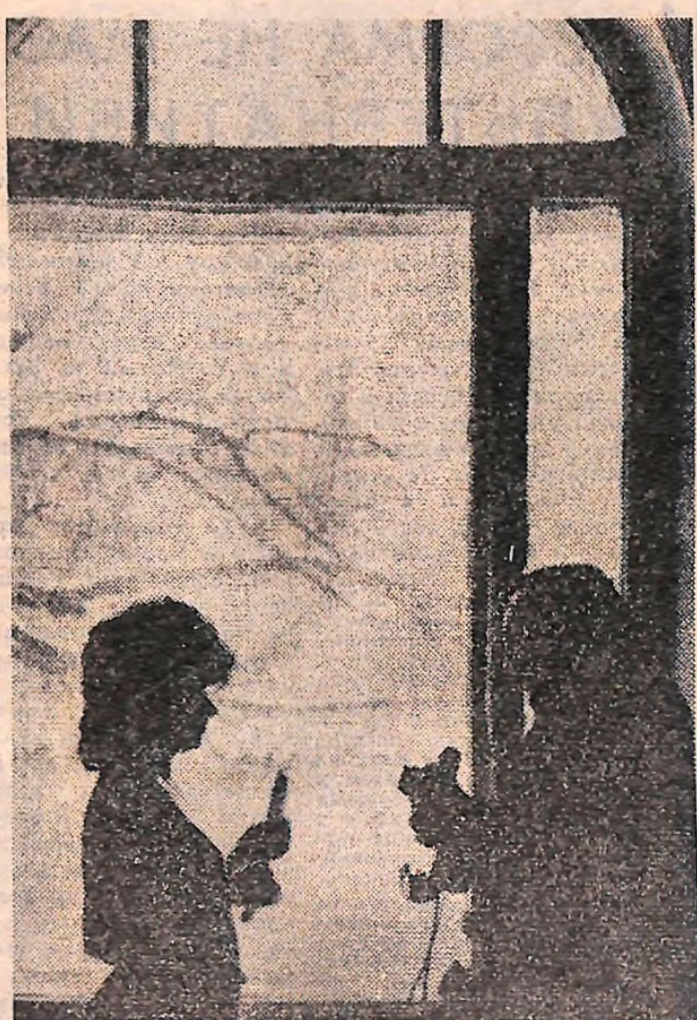
Коли сказав про це вголос, мій новий знайомий В. Сокур розповів:

А. ВИСОЦЬКИЙ.
Олександрівський район.

Соціальні й економічні проблеми, які заповнили Францію, набувають все гострішого характеру. На знімку: безробітний на паризькій вулиці просить милостиню у перехожих.

Фотохроніка ТАРС.

«Посміхніться, будь ласка! Голову тримайте ось так... Дивіться звідси, там сніг... чи то пає, дощ... Непросте діло — зйомки. Тут мало бути фотографом, треба бути ще трохи й актором, і гумористом, і психологом... Одним словом — іде зйомки!»

Фотоюрод В. ГРИБА

НИНІШНЬОГО року Олександрівський завод підйомно-транспортного устаткування імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції відсвяткував свій піввіковий ювілей. В двадцять трьох країнах світу добре знають марку підприємства — його крани, конвейери, устаткування дистанційного керування. З року в рік його виробничий колектив виконує соціалістичні зобов'язання, а в умовах держприймання успішно працює ще з вересня вісімдесятишостого. Та не спіє переслідування планових показників, горезвісного валу ведуть виробничники. На заводі все вирішується поступово. Мабуть, і тому, що адміністрація підприємства, його партійна, профспілкорова та комсомольська організації велику увагу приділяють розвитку фізичної культури і спорту.

Директор заводу В. М. Меснянін — в минулому сам спортсмен, кандидат у

майстри спорту з важкої атлетики. Ось і нині його нерідко можна зустріти на тренуваннях в заводському клубі любителів важкої атлетики та атлетизму «Атланти». А що може бути переконливішим власного

спортивний інвентар. Вже в грудні 1986 року народилася нова секція, яку з першого дня тренує майстер спорту Владислав Скипочка. — Нині клуб «Атланти» постійно відвідують близько ста бажаючих віком від

шості України з важкої атлетики серед юніорів. Білик на цих змаганнях розраховує виконати майстерський норматив, а Полозов — кандидатський.

Факт проведення республіканської першості в Олександрії підтверджує визнання заводської секції Федерацією важкої атлетики України. Адже ці змагання протягом п'яти днів буде приймати Палац спорту, який перебуває на балансі заводу підйомно-транспортного устаткування. Перебуває неформально. Два дні на тиждень виробничники займаються тут в секції настільного тенісу, волейболу, баскетболу, а також в абонементних групах ритмічної гімнастики. В інші дні спортивну споруду орендують організації міста, що матеріально вигідно для підприємства.

Серед кращих виробничників заводу — його кращі спортсмени. Це — комсомольці токаря Володимира Пономаренка, електрика

Олександр Чудра, оператор станків з обчислювально-програмним керуванням Володимир Приходько. Поруч з молоддю й ветерани спорту слюсар-електромонтажник Володимир Нор, обрубник Валерій Лисенко, різальник металу Геннадій Мосін.

Але наша розповідь буде неповною без оцінки дтсаафського спорту підприємства.

Тривалий час не мала шефів секція дельтапланеризму «Фенікс». Наприкінці минулого року її ініціатор і постійний керівник В. П. Чеботарьов перейшов працювати начальником метрологічної лабораторії заводу. А невдовзі його обрали головою первинної організації ДТСААФ. Тоді ж і почали опікати дельтапланеристів заводчани. Відразу було ліквідовано численні проблеми, секція почала нове життя.

Нещодавно завод при допомозі обласного комітету ДТСААФ придбав три новенькі кросові мотоцикли. Знайшлися ентузіасты мотоспорту, і нині створюється нова секція мотоспорту. А ще на підприємстві є стрільці, радіолюбители...

— Із 1 січня 1988 року наш завод переходить на повний госпрозрахунок. З'являться нові матеріальні можливості для подальшого розвитку фізкультури й спорту. Але для цього необхідно працювати ще енергійніше. Адже великі плани можна здійснити лише у здоровому колективі із хорошими виробничими показниками.

Слова директора сумніва не викликають. Недарма кажуть, що спорт і праця крокують поруч.

В. ЧЕБИШЕВ,
член Олександрівського міського комітету ДТСААФ.

КРОКУЮТЬ ПОРУЧ

прикладу директора? Тому близько третини робітників підприємства систематично займається фізичною культурою і спортом. А тут для цього створено всі умови. Наприклад, хоча б той же «Атланти»...

Недалеко від центру міста тривалий час пустувало приміщення колишньої котельної. Його й пригледів Меснянін, вирішивши створити спортивну секцію. Дістав дозвіл міськвиконкому, знайшов ентузіастів із числа важкоатлетів та атлетистів заводу. Усі разом навели в приміщенні належний порядок, придбали

одинадцять до тридцяти п'яти років, — розповідає тренер. — Це не тільки працівники підприємства, а й їхні діти. А ще — шахтарі, будівельники, водії, учні міст. Особливо хочу відзначити Сергія Котлягу та Руслана Лисенка, які досягли хороших результатів. Серед найперспективніших спортсменів немало комсомольців. Це — майстер-теателет, кандидат у майстри спорту Олексій Білик, учень СПТУ-3, першорозрядник Сергій Полозов. До речі, у січні вісімдесятишостого Олександрія вперше стане господарем пер-

ТЕЛЕЕКРАН

СУБОТА

19 ГРУДНЯ

▲ ЦТ (I програма)

7.00 — «90 хвилин». 8.35 — Виступ колективу акордеоністів «Концертино». 8.50 — «Дорослі й діти». Документальний телефільм. 9.40 — Симфонічні мініатюри М. Глінки. 10.10 — «Марк Шагал — художник-поет». Документальний телефільм. 11.00 — Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселка». «Пісні і танці Нігеру». 11.25 — «Перший головкомандуючий». Науково-популярний фільм із циклу «Вони були першими». Про воєначальника І. Вачетіса. 11.45 — Для всіх і для кожного. 12.15 — Здається, музику! 13.00 — У країнах соціалізму. 13.30 — У світі творчості. 14.30 — Новини. 14.40 — Цей фантастичний світ. Р. Бредбері. «Бездоня». 15.40 — «Рок». Покоління. Пісні. Музична передача. 16.35 — «Новатори і консерватори». 17.20 — Мультфільм. 17.30 — 9-а студія. 18.30 — Хокей. Міжнародний турнір на приз газети «Известия». Збірна Канади — збірна СРСР.

Під час перерв — 19.05 — Новини. 19.50 — Чемпіонат світу з шахів. 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Фігурне катання. Всесоюзні змагання. Довільний танець. 22.50 — Майстри екрана. Федеріко Фелліні. 00.05 — Новини.

▲ УТ

13.30 — Новини. 13.40 — «Револьюцією поцікавля». Передача перша. 14.10 — Доброго вам здоров'я! Профілактика і попередження гострих респіраторних захворювань. 14.40 — На шляхах республіки. Погода. (Експрес-інформація). 14.45 — Фільм-концерт «Коти співають іграшки». 15.05 — На арені цирку. 15.35 — Світ кінофантастики. Художній фільм «Талановита острівка Бек-Коп». Вступне слово драматурга А. Дмитрука. 17.00 — Суботні зустрічі. Трудно індивідуальна діяльність. 18.30 — Естрадний концерт. 18.45 — Скарби музеїв України. 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — Тільки музику. 20.40 — Кіноапокаліпсис. Погода. (Експрес-інформація). 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Вперше на екрані УТ художній телефільм «Замки на Голіспро». 2-а серія. 23.05 — Актуальна камера. Вечірній випуск.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнатики. 8.15 — Документальний телефільм. 8.25 — Ритмічна гімнастика. 8.55 — Ранкова пошта. 8.25 — Світова художня культура. Поезія М. Асєва. 10.05 — «Хто дитине мову?». Документальний телефільм. Фільм І. 10.45 — Наш сад. 11.15 — Фільм «Зоря принадилого щастя». 1 і 2 серії. 13.55 — Барви осені. 14.35 — Зустрічі на землі далекосхідній. Дні Російської літератури. 15.15 — Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселка». 15.45 — Хокей. Міжнародний турнір на приз газети «Известия». Збірна ЧСР — збірна Швейцарії. 2 і 3 періоди. Під час перерви — 16.25 — Якпо хочеш бути здоровим. 17.30 — Фільм «Доля резидента». 1 і 2 серії. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Здоров'я. 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Фільм «Звинування». 23.05 — Новини.

НЕДІЛЯ

20 ГРУДНЯ

▲ ЦТ (I програма)

7.00 — «90 хвилин». 8.30 — Ритмічна гімнастика. 9.15 —

Тираж «Спортлото». 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — Ранкова пошта. 11.30 — Кінофільм. 12.15 — Дитячий гумористичний кіножурнал «Смешаш». 12.30 — Музичний блок. 13.00 — Сільська година. 14.00 — Здоров'я. 14.45 — Документальний фільм. 15.05 — Мультфільм. 15.30 — Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселка». «Хорун Фінера» — 40 років. (ФРН). 15.55 — «Майстер». Про життя і творчість Михайла Булгакова. Під час перерви — 17.05 — Новини. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Телефільм «Завіли спеціального призначення». 1 і 2 серії. 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Хокей. Міжнародний турнір на приз газети «Известия». Збірна ЧСР — збірна СРСР. 23.35 — На чемпіонаті світу з шахів. 23.55 —

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.15 — Ритмічна гімнастика. 10.45 — Пісня скликає друзів. 11.45 — М. Старицький. «Дай серцю волю, заведе в неволю». Вистава Харківського академічного українського драматичного театру імені Т.Г. Шевченка. Під час перерви

— Новини. 11.10 — Для дітей. Кіноальманах «Вірочка». 14.55 — Кіноекран ДАІ. Погода. (Експрес-інформація). 15.00 — Село і люди. 15.30 — «Імпровізація». Естрадна програма. 16.00 — Слава солдатська. 17.00 — «Грані пізнання». 17.35 — Мультфільм на замовлення. 18.30 — Сильне заслужений артист УРСР В. Турецький. 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — Спортивна програма. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Вперше на екрані УТ художній фільм «Замки на Голіспро». 3-а серія. 23.05 — Актуальна камера. Вечірній випуск.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай! 8.15 — Фільм «Звинування». 9.30 — «Сторінки кирилицького балету». 10.00 —

Документальний телефільм «Хто дитине мову?». Фільм 2. 10.30 — Програма Випускного телебачення. 11.40 — Російська мова. 12.10 — Фільм «Хазіпка дитячого будинку». 1 і 2 серії. 15.25 — Зустрічі на землі далекосхідній. Дні Російської літератури. 16.05 — Із скарбниці світової музичної культури. А. Ешлай. 16.55 — «Вічна Індія». Документальний телефільм. 17.55 — «Фестиваль». Концерти... 19.00 — Очехи — неймовірне. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселка». «Пісні і танці Нігеру». 20.45 — Документальний телефільм. 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Телефільм «Компаньйони». 22.55 — Новини.

Кіровоградський міським ЛКСМ України та міський молодіжний центр дякують адміністрації, партійній, профспілковій та комсомольській організаціям відділу інституту «Упринителремпресент» за надання матеріальної допомоги у вигляді добровільних грошових внесків на реалізацію соціальних значимих ідей і пропозицій.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БН 03732.

НАША АДРЕСА:
316030 МПС.
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Індекс 61103.

Обсяг 0,5 друку. арк.

Зам. № 674. Тираж 60 200.

Газета виходить в вівторок четвер суботу
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кировоград, вул. Глінки, 2.